

גמ"ר 8243/02/16 - מדינת ישראל נגד יורם כהן

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

גמ"ר 8243-02-16 מדינת ישראל נ' כהן
תיק חיצוני: פמ"מ פלילי 576/16

בפני	כבוד השופטת מגי כהן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	יורם כהן

הכרעת דין

האישום:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו בתאריך 21/10/15 שעה 5:44 או בסמוך לכך נהג הנאשם ברכב מסוג סובארו מס' רישוי 7779264 (להלן: **הרכב**) בדרך יצחק רבין בפתח תקווה מכיוון דרום לכיוון צפון בנתיב אמצעי מתוך שלושה נתיבים כשהדרך דו מסלולית, מחולקת על ידי שטח הפרדה בנוי, שלושה נתיבים לכיוון צפון, וכן נתיב נוסף לפניה שמאלה (להלן: **הנתיב לפניה שמאלה**), כביש אספלט סלול, תקין ויבש, מזג אויר נאה, ראות טובה, תאורת רחוב פעלה, דרך עירונית בה המהירות המותרת היא עד 70 קמ"ש, שדה ראיה בכיוון נסיעת הנאשם למרחק של 140 מטרים לפחות.

אותה העת רכב אלפרד ניסים חזון (להלן: **המנוח**) על אופניו בדרך יצחק רבין בפתח תקווה מכיוון דרום לכיוון צפון, בנתיב השמאלי ביותר מתוך שלושה (להלן: **הנתיב השמאלי**).

בשלב זה החל הנאשם להשתלב בנתיב השמאלי ולסטות שמאלה אל עבר נתיב זה. מיד לאחר מכן, בעודו נוסע בנתיב השמאלי, לא הבחין הנאשם במנוח ופגע בו עם חזית הרכב בחלק האחורי של האופניים (להלן: **התאונה**). כתוצאה מהפגיעה, נגרם מותו של המנוח במקום.

נטען בכתב האישום כי הנאשם נהג ברשלנות בכך ש:

-לא הבחין במנוח כלל למרות שיכול היה להבחין בו במרחק של 140 מטר לפחות.

-סטה מהנתיב האמצעי אל הנתיב השמאלי מבלי שהבחין במנוח ומבלי ששמר ממנו מרחק כנדרש.

-לא בלם ולא האט על מנת להימנע מהפגיעה במנוח.

-לא נהג את הרכב כפי שנהג מן היישוב, בנסיבות העניין, היה נוהג .

הוראת החיקוק לפיה מואשם הנאשם היא גרימת מוות בנהיגה רשלנית- עבירה לפי סעי' 64 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א 1961.

הכפירה:

בתאריך 26/6/17 כפר ב"כ הנאשם בפני סגנית הנשיאה כב' הש' אוסטפלד בעובדות כתב האישום וטען כי התאונה בלתי נמנעת ויתכן שהיה רכב נוסף מעורב בתאונה.

ב"כ הנאשם הודה בתוצאות התאונה והודיע שמוותר על עדים 9, 10 ו-11.

התיק הועבר אלי לשמיעת הוכחות.

פרשת התביעה:

מטעם התביעה העידו לפי הסדר:

ע"ת/1 צורף ברק, בוחן תנועה (להלן: **הבוחן**).

העד ערך:

-דו"ח בוחן **ת/1**

-סקיצה **ת/2**

-תרשים **ת/3**

-ניסוי שדה ראיה **ת/4**

-דיסק ניסוי שדה ראיה **ת/5**

-לוח תצלומים **ת/6**

-מזכר **ת/7**

-זכ"ד תאורה במקום **ת/8**

-זכ"ד **ת/9**

-לוח תצלומים **10/ת**

-זכ"ד **11/ת**

-הודעת נאשם מיום 21/10/15 ודיסק **12/ת**

-הודעת נאשם מיום 29/12/15 **13/ת**

-זכ"ד **14/ת**

-זכ"ד תמרור מהירות **15/ת**

-דו"ח פעולה **16/ת**

-תמלול סרטון **17/ת**

הבוחן הגיע למסקנה כי מדובר בתאונה נמנעת בהסתמך על הממצאים בזירה הכוללים שברי זכוכיות שמשת הרכב, סימני חריצה, חלקים מהאופניים ומקום שכובה של המנוח.

הבוחן קבע כי הרכב פגע ברוכב האופניים חזית באחור בעת שהרכב נסע בנתיב שמאלי ביותר לצפון

(לפני הפיצול לנתיב הפונה שמאלה), והאימפקט אירע במרכז הנתיב השמאלי לצפון.

כמו כן על פי הנזקים הבוחן שולל האפשרות שהאופניים היו בסטייה בעת ההתנגשות, ועל פי סימני החריצה שנמצאו קבע כי בעת ההתנגשות הרכב היה בסטייה קלה שמאלה.

על פי חישוב הבוחן מהירות נסיעת הרכב בעת ההתנגשות התבססה לפי הטלת רוכב האופניים קדימה מרחק של 33 מטר (עמ' 12 ש' 11-14) והייתה לא פחות מ- 66.6 קמ"ש.

על פי ניסוי שדה ראיה שערך קבע כי ניתן היה להבחין באופניים ממרחק של 140 מטר לפחות גם אם היה נוסע בנתיבים אחרים. בעניין זה הסביר הבוחן כי שדה ראיה בתאונה זו היה ישר לכן המהירות אינה משפיעה על שדה ראיה והנאשם היה אמור לראות כל עצם בכביש (עמ' 16 ש' 6) ולא משתנה אם הנאשם או האופניים היו בעמידה או בנסיעה (עמ' 17 ש' 14-15) וניסוי שדה הראיה בוצע על פי הנוהל (עמ' 17 ש' 20-21).

הבוחן לא מצא ליקויים ברכב, באופניים או בתשתית.

בחקירתו הסביר הבוחן כי במקום התאונה מצא חריץ טרי בכביש באורך של 2 מטר קרוב למיקום תחילת השברים של זכוכיות שלא הובחן ולא תועד בסקיצה (עמ' 12 ש' 3-5) המעיד על מקום האימפקט.

בנוגע למהירות המותרת הסביר הבוחן כי תחילה נרשמה המהירות המותרת 50 קמ"ש אולם בביקור השני הבחין בתמרור כי המהירות המותרת 70 קמ"ש ונתן הסבר מפורט על כך (עמ' 14 ש' 16-31 ועמ' 15 ש' 1-22).

בנוגע לטענת ההגנה כי היה מעורב רכב נוסף בתאונה ציין הבוחן שאין כל התייחסות על כך בעדותו של הנאשם, ראיה או דיווח למשטרה. גם מבחינת הנזקים אין כל ספק כי מדובר בתאונה קלאסית חזית אחור ואין סימנים של רכב נוסף מעורב בתאונה.

ע"ת/2 רפ"ק צביקה מוזס, קצין בוחנים וממונה על החקירה, הסביר את תפקידו שיושב עם הבוחן, מנחה אותו, דוח בוחן נכתב בהנחייתו והוא חותם עליו.

בנוגע לשדה ראיה ציין כי נערך במהירות של 15 ו-20 קמ"ש על פי נהלים שאומרת בצורה מפורשת שמהירות הנסיעה אינה משפיעה על הראות וטווח ראיה והתייחס באריכות לעניין בחקירה הנגדית (עמ' 38 ש' 26-32, ש' 22-23).

העד הסביר כיצד בוצעה התאמת הנזקים (עמ' 31 שורה 20-28) שהתוצאה הייתה התאמה מושלמת והצביע על התמונות 21-24 בת/6 הממחישות את אופן הפגיעה, כיוון הנזק ברכב (ת/6 תמונות 25-28) ושהפגיעה הייתה כמעט 90 מעלות למעט זווית מינורית שמעידה על כך או שהאופניים ישרות והרכב בסטייה או שהרכב ישר בנתיב והאופניים בסטייה, כאשר בכל אופן מדובר היה בסטייה מינורית.

העד התייחס לתמונה נ/1 וציין שהיא שונה מהתמונות שצולמו בשטח (עמ' 33 שורות 14-17, עמ' 34 עמ' 15) ולגבי אי שמירת הרכב במגרש במצב התאונה ציין: **"נכון. אני מסכים. אבל יש את התמונות שלנו מזירת התאונה"** (עמ' 35 שורה 1) והסביר מדוע לא מסכים כי אי שמירת הרכב במצב שהיה בעת התאונה יש בה כדי לפגוע בעבודתו של הבוחן:

"אני לא מסכים. אני מניח שגם בניסוי שהיה עושה המומחה הוא לא היה מתאמץ להחזיר את הצמיג לתוך החריץ והמעיקה בפגוש. סך הכל מה שמעניין אותנו, לצערי טיפלנו בהרבה תאונות פגיעה של אופניים חזית אחורה, המשמעות היותר גדולה מלבד קו הנזקים שמצביע על כיוון הנזק ברכב מאוד משמעותי יותר לבחון את האופניים מאשר לקחת אותו צמיג ולחבר אותו באותו חריץ ספציפי שאני אומר שחוץ מהמיקום שלו שמצביע על מיקום הנזק, ההתאמה המלאה בין הצמיג לפגוש אני לא חושב שמומחה הגנה יכול למצוא משהו נוסף לכך. (עמ' 35 ש' 29-32, עמ' 36 ש' 1-3).

העד שולל סיטואציה בלתי אפשרית שרכב אלמוני יפגע עם חזית אחור וייצור את אותם נזקים והאופניים יעמדו על הגלגלים והנאשם יפגע באותה צורה: **"התאמת הנזקים שעשינו בסופו של דבר והמסקנות הנובעות מהתאמת הנזקים מתאימות בפגיעת רכב באופניים חזית אחורה, כדי שתהיה סיטואציה מטורפת בהחלט בלתי אפשרית לחלוטין שרכב אלמוני יפגע עם חזית אחורה שיצור את אותם נזקים והאופניים יעמדו על הגלגלים והנאשם יפגע באותה צורה לא יכול להיות"** (עמ' 38 ש' 13-16) ושצורת הנזקים באופניים וגם עצם עליית רוכב האופניים על מכסה המנוע עד השמשה יכולים להיות בסיטואציה אחת שהרוכב היה על אופניים שהיו בצורה זקופה (עמ' 38 ש' 19-21).

העד הסביר כי בזמן הפגיעה האופניים היו במצב עמידה ותמך את עמדתו והסביר הקושי שהיה להם כדי להוציא את הצמיג אשר נתפס:

"קודם כל אני לא מסכים. זה לא רק מעיקה, כדי שהצמיג ייתפס כדי להוציא אותו היינו צריכים ממש להפעיל"

כוח, נשאר שבר בפגוש, כלומר, גם אם המעיכה תוקנה השבר קיים. נניח ומומחה הגנה רוצה לבוא ולמקם את האופניים ביחס לקו הנזקים, מאותו נזק בתחתית הפגוש, אז השבר קיים שם, גם אם יישרו אוות, הוא לא יוכל לטעות לגבי מיקומו ביחס לרוחב הפגוש, ולכן, למרות ה"זיהום" אני לא חושב שזה מהווה מכשול מבחינת המומחה לעשות את הבדיקות שלו" (עמ' 35 ש' 11-16).

ע"ת/6 רס"ר יונתן מלכי, שוטר סויר בתחנת פתח תקווה, ערך דו"ח פעולה ת/22, אישר בדוח כי רשם את אשר שמע מהנאשם ומסר לו כי נסע בנתיב אמצעי מבין שלושה לכיוון צפון וכשאותת להשתלב שמאלה, הגיע רוכב אופניים והוא התנגש באופניים.

ע"ת/7 שקנבסקי מיכאל, נהג אוטובוס, נכח במקום בשעות הבוקר סמוך לזירה. סיפר כי היה בתחנת דלק פז בתוך חנות יליו ששמע חריקת בלמים, בום ומכה. התקדם לכיוון הכביש וראה רכב שפגע ברוכב אופניים. רכב הסובארו עמד בנתיב אמצעי מתוך שלושה, כאשר האופניים הרוסות מקופלות תחת לטמבון הקדמי של האוטו וראה את רוכב האופניים 20, 30 מטר קדימה שוכב על הבטן ושולולית דם מסביב לראשו (עמ' 44 ש' 27-29). העד סיפר כי התקשר מיד למד"א ולמשטרה שהגיעו לאחר כ-5,7 דקות (עמ' 45 ש' 7). העד סיפר כי כאשר הגיע לזירה הנהג יצא החוצה מרכבו, הדליק סיגריה ולאחר מכן נכנס לרכב, התחיל לנסוע אחורה, נצמד לאי תנועה ונעצר (עמ' 45 ש' 1-2).

העד תאר את קטע הכביש וציין כי יש בו שלושה נתיבים, וכ-50, 100 מטר לאחר מקום התאונה יש רמזור קטן שבו יש נתיב אחד שמתחלק לפניה שמאלה ונתיבים לישר ושהוא ראה את הרכב עומד בנתיב האמצעי.

העד אישר את רכב הסובארו בת/6 תמונות 3 ו-4 וציין שלאחר הפגיעה הנאשם חזר קצת רוורס ונצמד לנתיב שמאלה שצמוד לאי תנועה לקטע שצבוע שחור לבן (עמ' 46 שורה 8-6) וציין שקשר עין ראשון עם הנאשם היה כשהוא היה בעמידה (עמ' 46 שורה 32).

עוד הוסיף העד כי לא היו כלי רכב שחלפו במקום והייתה תאורת כביש טובה (עמ' 46 ש' 1-2 וש' 6-7).

ע"ת/5, רפ"ק מרק שיר, ערך חוות דעת ת/23.

זה המקום לנמק את החלטתי (עמ' 48 ש' 24,26) שאפשרתי שאלה בעניין מספר הנתיבים במקום הרלבנטי. הרי מדובר בעד שהוא מהנדס תנועה שביקר בזירת התאונה ותאר את המקום, צרף למסמך שערך (ת/23) תמונות של המקום, לכן השאלה הייתה רלבנטית ועניינית.

העד סקר את התשתית ברחוב, רשם פרטי הזירה, ציין שבמקום שלושה נתיבים לנסיעה ישר ובהמשך צומת עם ניתוב שונה.

ע"ת/8 מנחם חנוך, ערך דוח פעולה ת/24.

הוגש בהסכמת הצדדים סרטון תיעוד הזירה ת/17, דו"ח פעולה ת/19, דיסק תמונות הזירה ת/20, זכ"ד ניסוי שדה ראיה ת/21, שני מסמכי מד"א ת/25, טופס הכרזה על מוות ת/26, תעודת פטירה ת/27, חוות דעת מומחה ת/28.

ההגנה הגישה ללא התנגדות התביעה מכתב של צביקה מוזס ע"ת/2 - נ/1 והחלטה של בית משפט שלום פתח תקווה נ/3.

פרשת הגנה:

הנאשם בחר להעיד וסיפר כי קם בשעה 05:00, התחיל את הנסיעה לכיוון עבודתו בשעה 05:20, נסע בצומת סירקין לכיוון כביש רבין, בנתיב אמצעי. הגיע לנתיב שהוא אמור לנסוע שמאלה, הדליק וינקר, הביט במראה השמאלית על מנת שלא יבוא רכב מאחוריו ויגרום לתאונה, ופתאום שמע בום. יצא מהאוטו נסער, מפוחד ורועד (עמ' 55 ש' 11-13 ועמ' 56 ש' 28-30), ראה אדם שוכב על הרצפה עם שלולית דם בראש. הגיע בחור שאמר לו להירגע ולשבת באוטו והוא חיכה עד שהגיעה משטרה ולקחו אותו לחקירה.

הנאשם ציין כי גרר את האוטו רוורס כי היה לחוץ, מפוחד, נסער וכדי לא להפריע לתנועה (עמ' 57 ש' 1-5).

אינב' גדי ויסמן הגיש חוות דעת - נ/4.

הגיע למסקנה כי התאונה הייתה בנתיב שמאלית ביותר לפני הפיצול לנתיב הפונה שמאלה.

מקום האימפקט נקבע משוער עם תחילת שבירי הזכוכיות.

מקור שבירי זכוכיות לא נבדק ולא נקבע.

המומחה מסכים עם קביעת הבוחן לגבי כיוון הנזק מבחון כלפי פנים (עמ' 7 לחו"ד).

שמה קדמית של רכב הנאשם נפגעה כאשר כיוון הנזק מלפנים לאחור ומכוח הפיזיקלי שהופעל השברים היו נופלים לתוך פנים הרכב.

כמו כן על פי עדותו של ע"ת/7 שמע קודם חריקת בלמים ורק אז שמע את המכה אשר מצביעה על כך כי נהג הפוגע ראה את רוכב האופניים, הגיב בזמן תגובה, החל בלימת חירום ותוך כדי פגע ברוכב.

על סמך הנתונים הנ"ל מעלה המומחה תרחיש אפשרי לפיו הנאשם נסע בנתיב האמצעי, רכב אחר נסע בנתיב השמאלי, רכב זה בלם בלימת חירום ותוך כדי פגע ברוכב אופניים, רוכב האופניים ביחד עם אופניו הוטחו לרכב הנאשם שפגע בו שוב ובהמשך נמצאו הממצאים שמצא הבוחן.

בנוסף, ציין שרכב הנאשם נתפס כמוצג על ידי המשטרה, תוקן והוצג להגנה לאחר התיקון ואין ידיעה על האופן בו תוקן הרכב.

דין ומסקנות:

לאחר ששמעתי את עדותם של עדי התביעה, עדותם של הנאשם ומומחה ההגנה, עייתי במסמכים שהוגשו, הגעתי למסקנה כי התביעה הוכיחה מעל כל ספק סביר את עבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום ואנמק:

אין מחלוקת לגבי קרות התאונה, בזמן, במקום, בשעה, בתוצאת התאונה ושהנאשם היה מעורב באירוע.

הבוחן ערך דוח בוחן, שם תאר את זירת התאונה אשר גם הוסרטה (ת/17 ות/18). כמו כן, נערך ניסוי שדה ראיה (ת/4, ת/21) וקבע כי ממרחק של 286 מ' ניתן להבחין בצללית בנתיב שמאלי לכיוון צפון וממרחק של 140 מ' ניתן להבחין בבירור ברכב האופניים עומד בנתיב השמאלי.

מעיון בתמונות של הזירה, ממצאים בשטח, התאמת נזקים (ת/6 ות/10), ניתן לראות כי המעיכות בפגוש התחתון הקדמי של הרכב, המעיכות על מכסה המנוע והנזק בשמשה הקדמית הם בקו ישר. כמו כן עולה מהתמונות ועדות עדי התביעה כי גלגל אחורי של האופניים היה תקוע בפגוש התחתון הקדמי של הרכב והיה צורך בהפעלת כוח כדי לנתקם.

ראה גם עדותו של ע"ת/7 שהגיע מיד לזירה ציין בעמ' 44 ש' 27-29 שראה את האופניים גם מחוברים לרכבו ואף אישר את התמונות 9 ו-10 בת/6 וכן עדותו של הנאשם עמ' 59 ש' 18 אשר גם אישר את התמונות 9 ו-10 בת/6.

כמו כן ע"ת/2 ציין כי האופניים היו בעמידה בעת הפגיע והסביר כיצד הגיע למסקנה זו(עמ' 38 ש')

13-16) ושצורת הנזקים באופניים וגם עצם עליית רוכב האופניים על מכסה המנוע עד השמשה יכולים להיות בסיטואציה אחת שהרוכב היה על אופניים שהיו בצורה זקופה (עמ' 38 ש' 19-21).

ההסברים הנ"ל הגיונים והנתונים הנ"ל מעידים על כך שרוכב האופניים נסע לפני רכבו של הנאשם בעת הפגיעה וכך אני קובעת.

מקום האימפקט

הבוחן קבע את אזור האימפקט על פי החרוץ שנמצא סמוך לתחילת השברים.

"...החרוץ שכרגע נראה בתמונה זה חרוץ בעת הנסיעה קדימה, זה החרוץ הראשון שנמצא סמוך לתחילת

השברים, הזכוכיות, וזה מבחינתי מקום האימפקט, משם יש חריצים קדימה ולאחר מכן יש חריצים לאחורה"
(עמ' 28 ש' 18-21).

הבוחן קבע את אזור האימפקט על סמך חריצים בנתיב השמאלי בכביש לכיוון נסיעת הסובארו ופיזור שברי זכוכית לאורך 12 מטר .

הבוחן ציין כי החריץ הראשוני נוצר בעת התנגשות פגוש הרכב בגלגל אחורי של האופניים שנתפס בפגוש הרכב, האופניים נגררו עד למקום עצירת הרכב והשאירו סימני חריצה דקים המעידים על מסלול תנועת הרכב מרגע ההתנגשות ועד לעצירתו הסופי. נמצאו גם סימני שפשוף בשפתי חיטוק של הגלגל שנוצר בעת ההתנגשות וכתוצאה מדחיפת החיטוק קדימה ושפשוף נוסף שנוצר לאחר האימפקט (ת/10 תמונות 10-14).

הבוחן הבהיר : "החריצים האלה לא צוינו בסקיצה, מדובר בחריצים שסביר להניח עלו אחד על השנייה ולא ניתן היה לקבוע מבחינתי איזה חריצים נוצרו בנסיעה לאחור ואיזה בנסיעה לפנים, אם נהג הרכב לא היה מזיז את הרכב אחרי התאונה היינו יכולים להבין קצת יותר מה גרם לתאונה." (עמ' 28 ש' 9-11).

נוכח ההוכחות שהובאו בפניי וכפי שצוין לעיל הנני מקבלת קביעת הבוחן בעניין זה .

הבוחן התייחס בעדותו לתרחיש של מומחה ההגנה בעניין קיום רכב נוסף ואינו שולל היפותטית קיומו של רכב נוסף בכביש, אולם שלל קיומו בפועל:

"כן, יכול להיות שהיה אולי רכב שנסע בכביש אבל אם היה רכב שגרם להסתרה בשדה ראייה או להפרעה כלשהי הנאשם היה מציין את זה בחקירתו. אם הוא לא ציין שנסעו כלי רכב, לא זכור לו שנסעו כלי רכב, אז יכול להיות שנסעו אבל לא ממש היו הפרעה או בעיה מבחינתו" (עמ' 19 ש' 16-19).

" לגבי העניין של הרכבים, לא ניתן היה לבדוק, לא היו עדי ראייה, לא היו מצלמות, ושוב אני חוזר, במידה והיה רכב שהיווה בעיה או הסתרת או סטייה או משהו, אני חושב שהנאשם היה מעלה את זה בחקירה שלו"
(עמ' 19 ש' 24-29).

" אני לא חושב שיש רלוונטיות לרכבים שנסעו בנתיב הימני או מאחוריו. ...אם נסעו לפניו רכבים יכולה להיות פה ... היינו מתייחסים לזה אחרת, היינו בודקים את העניין." (עמ' 20 ש' 6-9).

" מה שאני יכול לבוא להגיד זה שאם היה רכב שנסע לפניו והסתיר לו את רוכב אופניים לצורך העניין או סטה פתאום או משהו, זה דבר שהיה צריך לעלות בחקירה ראשונה שלו" (עמ' 20 ש' 32, עמ' 21 ש' 1-2).

בנוגע לגרסת הנאשם, מעיון בת/12 עולה כי הנאשם התייעץ עם עורך דין בטרם מתן הודעה תחת אזהרה (ש' 4), שם

מסר תחילה: **"ואז פתאום אני שומע בום ואני לא יודע מאיפה הוא בא לי הוא חתך אותי מימין"** (ש' 9) ומסר שיש 3 נתיבים בלי השמאלי ובזמן התאונה הוא היה בנתיב שמאלי (ש' 26-29).

ציין כי התאונה קרתה בנתיב השמאלי (ש' 29) והכחיש שבנתיב השמאלי נסעו רכבים נוספים (ש' 30-31). כמו כן מסר כי לא זכור לו האם בנתיבים ימניים לפניו או במקביל נסעו רכבים (ש' 32-33).

הנאשם מאשר את הנזק ברכבו מקדימה (ש' 40-41) והנזק באופניים מאחורה (ש' 42-43) והסכים שפגע עם חזית רכבו ברוכב האופניים (ש' 44-45) ויש בכך כדי לחזק את קביעתו של הבוחן.

בהמשך מסר כי הוא לא יודע בדיוק להגיד מאיפה האופניים הגיעו (ש' 47) ולא שולל שהאופניים נסעו בנתיב שמאלי בכיוון צפון והוא לא הבחין בו ואף לא שולל כי כאשר עבר מנתיב אמצעי לנתיב שמאלי הסתכל במראות לוודא שלא מגיע רכב מאחורה ויכול להיות שזו הסיבה שלא הבחין ברוכב האופניים שנסע לפניו בנתיב שמאלי (ש' 74-78).

בנוסף מסר בת/12 כי הוא ישן רק 5 שעות באופן חריג (ש' 87-90).

עדותו של הנאשם משלימה את פאזל זירת האירוע וממצאי הזירה ומובילים למסקנה כי מסקנות הבוחן הן הגיוניות ומתיישבות עם כל הנתונים שבתיק.

בת/13 בחר הנאשם לשמור על זכות השתיקה באופן גורף .

בחקירתו בפני הנאשם אישר כי הוא היה בנתיב האמצעי ועבר לנתיב השמאלי ואז שמע את הבום: **"רציתי לעבור לנתיב שמתחבר לשמאלה בלבד"** (עמ' 56 ש' 23-24).

בנוגע לשדה ראיה אומר מיד כי הנאשם הוזמן להשתתף בניסוי שדה ראיה אולם מסר כי ב"כ אמר לו לשמור על זכות השתיקה ולא לשתף פעולה.

בכל אופן בחקירתו בפני אישר הנאשם כי טווח הראיה שלו היה די פתוח לכל הכביש (עמ' 56 ש' 8-9).

לא זוכר שבכביש הייתה תאורה, אולם אישר שבוודאות הדליק את האור. כמו כן, בזמן שנהג לא הייתה תנועה צפופה, אם כי לא יודע אם היה בצד ימין משהו וציין: **"כשאני נסעתי אני ראיתי כביש ריק"** (עמ' 60 ש' 4).

הנאשם עצמו אינו יכול להעיד על קיומו של רכב נוסף והעיד כי הוא בדק היטב שלא יבוא רכב ויגרום לתאונה לפני שהוא פונה שמאלה: **"הדלקתי וינקר על מנת להשתלב לנתיב שאני מסמן בעיגול, לפני שאני אכנס לנתיב הסתכלתי במראה השמאלית והדלקתי וינקר על מנת שלא יבוא רכב ויגרום לתאונה. איך שביצעתי את הפניה שמעתי את המכה אחרי שאני מסתכל במראה ומדליק את הוינקר"** (עמ' 56 ש' 16-18), ושוב אישר שבזמן המכה הוא היה בנתיב השמאלי (עמ' 56 ש' 23-24).

כך שעל פי גרסתו של הנאשם לא יכול להיות מצב שרכב אחר בא מאחור מצד שמאל.

עוד עולה מעדותו של הנאשם כי כלל לא הסתכל קדימה. כך למשל בעדותו מסר: **"שוב פעם אני מסביר לך, באתי לפנות שמאלה כל נהג לפני שהוא פונה שמאלה לעבור נתיב הוא מסתכל במראה השמאלית. הוא לא יכול להתייחס למה שיש לו מקדימה או מצד ימין כשהוא שקוע במראה השמאלית"** (עמ' 58 ש' 15-17).

"אין לי מה להגיד כי לא ראיתי מאיפה הוא בא" (עמ' 57 ש' 24).

כמו כן מוסר מדוע הוא לא הסתכל קדימה: **"בגלל שהסתכלתי במראה השמאלית. אם הייתי רואה אותו בוודאי הייתי נוהג בצורה אחרת"** (עמ' 59 ש' 26-27).

וכן ציין: **"הייתי צריך לראות אבל לא ראיתי"** (עמ' 60 ש' 11).

מעדותו של הנאשם עולה כי טענת המומחה באשר לקיומו של רכב נוסף שפגע קודם במנוח אין לה ביסוס עובדתי ואפילו סותר את עדותו של הנאשם.

הנאשם טוען כי עד ראייה מסר שהוא שמע בלימה ואח"כ את הבום. אולם, הוא לא בלם, רק לאחר ששמע את המכה. רכב שבא מצד ימין תוך כדי זה שהוא מסתכל במראה, פגע בו והעיף אותו (הכוונה למנוח) אליו (עמ' 57 מש' 20 ואילך) (עמ' 60 ש' 21), ולאחר מכן לא שלל אפשרות כי הוא לחץ על הברקס אבל הבלימה הסופית הייתה כמה מטרים קדימה (עמ' 60 ש' 29-30), וזאת אף בשים לב שהנאשם שמר על זכות השתיקה בהודעת נהג תחת אזהרה (ת/13) כאשר נשאל באיזה שלב של התאונה בלם את הרכב וגם העובדה כי ע"ת/7 רק שמע חריקה ובום ולא ראה אף רכב במקום.

כאשר הנאשם נשאל על ידי בית משפט האם הוא הרגיש מכה אישר זאת וציין ששמע את המכה בצד ימין של האוטו (עמ' 61 ש' 10-11), אולם מעיון בתמונות הרכב בעת האירוע לא נראית כל פגיעה ברכב (ראה ת/6 תמורה 6 ו-7). המוקד הנזק נמצא בחזית הרכב.

הנאשם לא מסר הסבר כיצד לא ראה איך המנוח עף על שמשות רכבו.

יתרה מכך, המומחה מגיע למסקנה כי המנוח נפגע על ידי רכב אחר על סמך הנתונים שהוא מצא ברכב כאשר הלך למגרש אחסנה ומצא את הרכב במצב כפי שמופיע בנ/1. כלומר, לאחר שהפגוש תוקן וכל מה שהוא מצא זה הפגיעה במכסה המנוע ובשמשה. אולם, כפי שניתן לראות בתמונות שצולמו בעת האירוע מצב רכבו של הנאשם היה אחר לגמרי, הייתה מופיעה מעיכה בפגוש ובלוחית רישוי וניתן לראות שהייתה התאמה מוחלטת בין רכבו של הנאשם לאופניים. אולם המומחה לא מצא להתאים את התרחיש שלו לנזקים שהיו ברכב לפני תיקונו ולעדויותם של עדי התביעה באשר לאופן הפגיעה ותפיסת גלגל האופניים לפגוש.

הבוחן אישר שניפוץ השמשה הוא מבחוץ כלפי פנים (עמ' 24 ש' 9-11 ו ת/17 עמ' 6) ושמצא פיזור שברי זכוכיות לאורך 12 מטר ששייכים בסבירות גבוהה לשמשה הקדמית של הרכב (עמ' 24 ש' 12-18 וסע' 9 ת/1).

בהמשך מסר פרטים לגבי שברי הזכוכיות ומקורם:

ש: כשאתה אומר "ככל הנראה" האם יש אפשרות שהזכוכיות אינן שייכות לרכב הנאשם?

ת: כן. יכול להיות שהן שייכים לפנס הקדמי, יכול להיות שהן שייכים למשהו בכליו של רוכב האופניים, הפנס אחורי, פנס איתות, משקפיים, אני לא יודע, אבל התחלנו לראות התחלה של שברי זכוכיות והמשיכו ונהיה שברים יותר גדולים ומשם מבחינתנו זה מקום האימפקט " (עמ' 24 ש' 18-22).

"הסבירות יותר גבוהה שהם שייכים לשמשה הקדמית" (עמ' 24 ש' 28).

"... הזכוכית מתנפצת, הזכוכיות עפות לכל עבר" .

באשר לכיוון פיזור הזכוכיות הסביר: "אבל התנועה של הרכב היא קדימה וגם הרוכב עף קדימה, התנועה של הרוכב הייתה קדימה אז יש נטייה לכל החפצים, לכל הממצאים לעוף קדימה." (עמ' 25 ש' 1-4).

הבוחן שלל אפשרות שהזכוכיות שייכות לרכב אחר (עמ' 25 ש' 8-9) וציין:

" לא יכול להיות מצב כזה. הנזק הוא בחזית הרכב, מרכז חזית, באחור של האופניים, אני שולל מעורבות של רכב נוסף שפגע באופניים לפני שפגע בהם הנאשם " (עמ' 27 ש' 1-4) ונימק את קביעתו: "מדובר בכביש יבש, הכביש היה נקי מזכוכיות בשאר הנתיבים, אין ספק גם כשרואים בתמונה שהשמשה מנופחת מנופצת ונגרם נזק לאופניים, הרי ברור שצריך להיות פה שברים, משמה התחילו להיות שברים של הזכוכיות ובמיקום של השברים במקרה גם נמצא חריץ טרי שאין ספק שהוא שייך לתאונה. אז כל המכלול של כל הממצאים מובילים למסקנה אחד וברורה." (עמ' 25 ש' 8-15).

כמו כן, הבוחן נתן הסבר מדוע לא לקח את השברים למז"פ (עמ' 25 ש' 16-22), ובעניין זה גם התייחס ע"ת/2:

"לא. יש אולי מקרים מסויימים בתאונות פגע וברח בהם אנחנו רוצים לקשור רכב לזירת התאונה ספציפי אז נדגום ממצאים ונבקש את עזרת המז"פ. זה לא מסוג התאונה הזה." (עמ' 34 ש' 25-26)

"יש לנו ממצאים נוספים בתיק זה והזכוכיות ופיזורם אינם הממצא היחיד" (עמ' 34 ש' 29-31).

"...אני לא מסכים שזה הדבר שעליו יושב כל התיק. שברי הזכוכית שמצאנו בנתיב השמאלי, פיזורם באמת לאורך 12 מטר, מפנה לסע' 2 בו אנחנו מתייחסים נוסף לתחילת סימני הפיזור, אנחנו מפרטים את סימני החריצה שמובילים בעצם למקום הסופי של האופניים בנוסף לשברים יש גם את סימני החריצה מהאזור של

פיזור שברים שזה ג', אח"כ כאן יש ד' שזה סימני החריצה שבעצם הרכב עם האופניים נעצרו באזור סימן ה' ואח"כ הוא מזיז את הרכב אחור והצידה וגורר את האופניים. כשאנחנו הגענו למקום התאונה, אנחנו מוצאים את הרכב ואת האופניים במקום א' וב', אח"כ מתברר שהנהג הזיז את הרכב לאחורה והצידה. אבל החריצה היא בעצם ממצא מאוד משמעותי. חברי מושך כל הזמן לכיוון השברים אבל זה לא הממצא היחיד".

המומחה מטעם ההגנה מסר בחוות דעתו (עמ' 6 פסקה 3): "בדקתי את רכב הנאשם במגרש המשטרה ומצאתי כי השמשה נופצה כלפי פנים הרכב (ראה צילום מספר 2 להלן) ומצאתי שברי זכוכית מעטים על מושב הנהג ולפי בדיקה לא נפלו שברים כלפי חוץ הרכב".

אציין שלא ברור לי כיצד קובע המומחה במגרש המשטרה שלא נפלו שברים כלפי חוץ הרכב. הרי אם נפלו, נפלו בזירת האירוע ולא במגרש. לא סביר שימצא שברים מחוץ לרכב במגרש המשטרה.

בנוסף, המומחה סותר דבריו כאשר בחו"ד ציין כי מצא שברי זכוכית מעטים על מושב הנהג ובחקירתו בפניי אומר בעמ' 66 שורה 25-26: "וגם בשמשה הקדמית לא חסרים בה זכוכיות...".

עוד אציין כי, המומחה מצא כי "הפגוש הוא מוביל הנזק הזה שהוא חשוב ביותר...." (עמ' 67 ש' 26-27), ולאחר מכן ציין שהרכב תוקן (עמ' 69 ש' 4) ואינו מתייחס כלל למצב של הרכב כפי שמופיע בתמונות שצולמו בעת האירוע.

המומחה מסר כי הוא בדק את הרכב לפני שעיין בחומר, כחודש אחרי התאונה, אולם חוות דעתו נושאת תאריך 16.02.2017, כאשר כבר אז נשמעה כל פרשת התביעה, ואפילו עדותו של הנאשם, אולם לא מצא להתייחס לממצאים העובדתיים שעלה מחומר הראיות שהוגש.

קבלת תרחיש מומחה ההגנה שרוכב האופניים והאופניים נפגעו על ידי רכב אחר והוטחו אל רכב הנאשם אינה הגיונית והתרחיש שמעלה הבוחן מוביל למסקנה כי רוכב האופניים והאופניים ביצעו פעולה אקרוטית לאחר פגיעה על ידי רכב אחר על מנת לעמוד באופן ישר על הכביש לפני רכב הנאשם. יתרה מכך, האופניים לא התנתקו מהרכב לאחר ההתנגשות (סע' 9 (7) לדוח הבוחן) והיה צורך להפעיל כוח רב כדי לשחרר את הצמיג מהפגוש של רכב הסובאר (9/ת).

נימוק נוסף של אי קבלת תרחיש המומחה הינה כי מעיון בתמונות האופניים עולה כי למעט הפגיעה בגלגל האחורי לא נפגע שום חלק אחר באופניים וניתן לראות בת/10 תמונות 1-6. כך שממצב האופניים לא עולה כי הייתה פגיעה אחרת.

מחדלי חקירה

ההלכה היא "על הטוען למחדלי חקירה, להראות כי נוכח המחדלים "נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן"

ע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.7.2013) בפסקה 48, וראו גם, ע"פ 3947/12 סלאח נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.1.2013); ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.5.2006) (רע"פ 2326/15(עליון)"עידן בנימין נ' מ.י.).

"טענת נאשם לקיומם של מחדלי חקירה מחייבת את בית המשפט לבחון האם אכן התקיימו מחדלים שכאלה והאם קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות נגדו...משקלו של מחדל החקירה ביחס למכלול הראיות נבחן באופן שהיעדר ראייה הנובע ממחדל זה מיוחס לתביעה ויכול לסייע לנאשם לבסס טענה לספק סביר...במילים אחרות, עצם קיומו של מחדל חקירתי לא די בו כדי לבסס ספק סביר באשמת הנאשם שתוצאתו זיכוי. נדרש כי יהא זה מחדל מהותי היורד לשורשו של עניין... " ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]:

כמו כן, מחדלי חקירה אין בהם כדי לאיין את משקלן של הראשיות שנאספו במהלך החקירה.

ע"פ 2132/04 קייס נ' מ"י "אינם מאיינים את משקלן של הראיות שנאספו במהלך החקירה. במסגרת ההליך הפלילי אנו מתרכזים בראיות הקיימות ולא בראיות שאינן מצויות בפנינו. אם בחומר הראיות הקיים יש להביא למסקנה, ברמה הנדרשת בפלילית, בדבר מעורבותם של הנאשמים במעשה העבירה יהיה די בכך כדי להרשיעם".

ההגנה טוענת למחדלי חקירה כדלקמן:

רכבו של הנאשם תוקן חלקית וההגנה לא יכלה לבדוק אותו במצב כפי שהיה לאחר התאונה, אי בדיקת שברי הזכוכית שנמצאו בזירה על מנת לקבוע מקורם ושלא נחקרו עדים לגבי הימצאות של רכב נוסף בזירה ושהנאשם לא נשאל לגבי רכבים מאחוריו.

תיקון הרכב

לא יכולה להיות מחלוקת שמצב הרכב כתוצאה מהתאונה בעת האירוע היה שונה מהמצב כפי שמופיע בת/4. יתרה מכך, בדוח הבוחן צוין שצמיג אופניים נתפס בפגוש (סע' 2 לדוח בוחן ותמונות) וכן צוין בדוח הבוחן שצמיג הגלגל האחורי של האופניים נמצא תפוס בקרע בפגוש הקדמי של הסובאר (ראה סע' 9 (6) לחוות דעת הבוחן) והיה צריך להפעיל כוח על מנת לנתקם, כאשר חיבור זה נגרם בעת האימפקט.

אולם, עת הגיע המומחה מטעם ההגנה לבדוק את הרכב, מצבו היה כפי שעולה מ/1, כלומר תוקן הפגוש.

בנוגע לתיקון הרכב כפי שמופיע ב/1, נתן הבוחן הסבר (עמ' 27 ש'22-17): "אני חושב שאתה מטעה את בית

משפט, מבחינת כיוון הצילום, הצילום הזה מצולם מתחתית הרכב והרכב הזה מצולם בזווית יותר עליונה כשלא רואים את הזווית התחתונה. הייתי יכול לענות אם זווית הצילום הייתה יותר נמוכה כמו הזווית בתמונה מספר 10".

אין חולקין כי אכן זכותו של הנאשם לבדוק את הרכב וחשיבות שמירה על מצבו הודגשה גם על ידי ע"ת/2, ויש בתיקון (שאגב עד כה לא ברור מי תיקן אותו ומתי בוצע התיקון).

יחד עם זאת, בתיק הוכחות רבות ומפורטות המעידות על מצבו של הרכב מיד לאחר התאונה ולגבי מצבו כפי שעולה מהתמונות, אין חולק על כך הנאשם. ההגנה מצאה לא להתייחס כלל להוכחות המעידות על מצבו של הרכב לאחר התאונה ולטעון רק למחדל ראיתי.

לאור המצב הראיתי שבתיק, לא מצאתי שתיקון הרכב מהווה מחדל ראיתי חמור ושנפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו.

נוכח הנימוקים שפורטו בהכרעת הדין תחת כותרת פיזור זכויות לא מצאתי שגם אי שליחת שברי הזכויות למז"פ יש בהם כדי להוות מחדל חקירה ברמה הפוגעת בהגנתו של הנאשם.

אי חקירת העדים באשר להימצאות רכב נוסף:

הבוחן הסביר מדוע לא שאל את ע"ת/7 שקנבסקי מיכאל אם היו רכבים נוספים וציין:

"הבנתי שהוא לא היה עד לתאונה ולא ראה את האימפקט היכן היה הרכב והיכן היו האופניים בזמן ההתנגשות" (עמ' 24 ש' 5-6) ולכן, חקירת ע"ת/7 בעניין זה איננה רלבנטית.

לגבי עדותו של העד יוסף בן טולילה מסר הבוחן: **" לא נשאל לגבי רכבים הוא רק שמע את המכה וכשהוא הגיע למקום הוא הסתכל וראה את הרכב במצע עמידה ואת הרכב במצב שכיבה" (עמ' 21 ש' 12-13).**

כך שהשאלות בעניין זה לעדים הנ"ל לא היו מובילות לשום מסקנה, היות ולא נכחו בעת האירוע.

לאחר ששקלתי את כל חומר הראיות מצאתי לקבל את גרסת התביעה אשר הינה הגיונית, מתיישבת עם הממצאים ועם עדותו של הנאשם כפי שעולה מהנימוקים שפורטו לעיל ודוחה טענות ההגנה ומסקנות המומחה מטעם ההגנה לאור אי סבירות, אי תמיכה במצב העובדתי והסתירות כפי שפירטתי לעיל.

כמו כן מצאתי שגם אם היו מחדלי חקירה אין בהם כדי לפגוע בהגנתו של הנאשם ודחיתי טענת ההגנה בעניין זה.

נטילת סיכון בלתי סביר להתרחשות התוצאה

בסיכומי ההגנה נטען כי תיקון 126 לחוק העונשין בו תוקן היסוד של עבירת הרשלנות בס' 21(א)(2) לחוק העונשין. ההגנה טוענת כי היה על המאשימה להוכיח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם נטל בנהיגתו סיכון בלתי סביר. אולם המאשימה לא עמדה בנטל באופן נהיגתו לעניין התרחשות ותוצאותהתאונה.

הסע' המתוקן קובע:

"21. (א) רשלנות - אי מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות או לאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה, כשאדם מן היישוב יכול היה, בנסיבות הענין, להיות מודע לאותו פרט, ובלבד -

(1) שלענין הפרטים הנותרים היתה לפחות רשלנות כאמור;

(2) שבעבירה שעם פרטיה נמנית תוצאה שנגרמה על ידי המעשה או סכנה העלולה להיגרם בשלו - העושה נטל סיכון בלתי סביר להתרחשות התוצאה או לגרימת הסכנה כאמור."

סע' 5 לחוק העונשין: **"נעברה עבירה ובטרם ניתן פסק-דין חלוט לגביה, חל שינוי בנוגע להגדרתה או לאחריות לה, או בנוגע לעונש שנקבע לה, יחול על הענין החיקוק המקל עם העושה; "אחריות לה" - לרבות תחולת סייגים לאחריות הפלילית למעשה."**

אך היסוד של נטילת סיכון בלתי סביר בידי העושה (להתרחשות התאונה או לגרימת הסכנה) הוא יסוד אשר היה קיים והצריך נטל הוכחה הן לפני התיקון והן אחרי התיקון. התיקון לא שינה את היסוד הנדרש להוכחה וגם אם המחוקק החמיר בעניין זה הנני קובעת כי על יסוד ההוכחות שהובאו בפני הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו כי הוא כלל לא הביט בעת נסיעתו ובפגיעת רוכב האופניים, כלל לא וידא קיומה של סכנה קדימה תוך שהוא מתחיל להשתלב לנתיב בפניה שמאלה ומתחיל לנסוע קדימה כשהוא מתרכז רק במראה השמאלית.

על כן, הנני קובעת כי הנאשם נטל סיכון בלתי סביר להתרחשות התאונה, סיכון שאדם מן הישוב לא היה נוטל ובכך גרם לתוצאה קטלנית.

הנאשם גם לא טוען כי עצר את רכבו, האט את מהירות נסיעתו כדי להביט קדימה (ראה ציטוט עדות הנאשם לעיל) וזאת על אף שהיה לו שדה ראייה פתוח ויכול היה להבחין במנוח במרחק של 140 מטר.

על כן, המאשימה הוכיחה כי הנאשם לא נקט בכל האמצעים הדרושים בנסיבות הקימות כדי למנוע סיכון או פגיעה ברוכב האופניים ונוכח הנימוקים שפורטו לעיל הוא לא סתר את החזקה כי במעשיו נטל סיכון בלתי סביר.

על כן, הנני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את רשלנות הנאשם ואת גם על פי התיקון בחוק.

לאור כל הנימוקים הנ"ל אני מרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ל' אב תשע"ז, 22 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.